

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Nivernensi Episcopo, & S. Benigni Divionensis & Theoloci Abbatibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

diaconatus officio ministrare, Ar. de Mairinac Presbyter, qui ad hoc assumptus fuit in Canonicum Ecclesie Cathedralis ut ibi continuè in sacerdotali officio deserviret, non permisit eum prædictum archidiaconatum liberè obtinere, licet privilegium donationis ostendere & donum sibi factum vellet tam vivis testibus quàm scriptis authenticis declarare. Vnde cum vocatus esset à te, frater Archiepiscopo, ut super hoc pareret justitiæ, causa dilationis frustratoria, ut dicitur, appellavit. Quia igitur plenè de præmissis non potuimus elicere veritatem, de assensu partium causam super his vobis duximus committendam; discretioni vestræ per apostolica scripta mandantes, quatenus partibus convocatis audiatis causam, & ipsam appellatione remota sine debito termineis, facientes quod decreveritis per censuram ecclesiasticam firmiter observari. Testes appellatione remota cogantur. Nullis literis obstantibus præter assensum partium &c. Quod si omnes &c. duo vestrum &c. Datum Romæ apud S. Petrum, Non. Iunij.

NIVERNENSI EPISCOPO,
& S. Benigni Divionensis & Theoloci
Abbatibus.

Epist. 247.
Committere
iis causâ Episcopi
Eduensis
contra Abbatem
de Buxeria,
super testamento
& bonis cujusdam
defuncti, quem Abbas
monachum
fuisse aiebat.
Cap. Cum dilectus.
De success. ab intestato.

Cum dilectus filius Abbas de Buxeria ad nostram nuper præsentiam accessisset, & pro causa quam adversus venerabilem fratrem nostrum Episcopum Eduen. habebat, ibidem diutius expectasset, tandem nuncius ejusdem Episcopi supervenit. Quibus volentibus adinvicem litigare, venerabilem fratrem nostrum I. Viterbien. Episcopum sancti Clementis Cardin. concessimus auditorem. Ipsi igitur in ejus præsentia constitutis, Abbas proposuit antedictus quod cum Archipresbyter de Alerio se ac sua ad participationem orationum monasterio de Buxeria pietatis intuitu obtulisset, quibusdam rebus suis usui suo simplici reservatis, de manu cujusdam fratris ejusdem cœnobij augmentationem coronæ in signum illius oblationis accepit; & quod hanc concessionem hoc modo fecisset, & non suo nomine sed nomine monasterij possideret, & monasterio quicquid acquirebat acquireret, sæpe fuit in communi Capitulo protestatus. In hoc etiam publicè per viginti annos ferè idem Archipresbyter

nullo contradicente vel reclamante permansit; ita quod per publicam famam id omnibus notum fuerat. Nam Abbas de Buxeria qui pro tempore fuerat, & ipsi monachi rebus ipsius non secus quàm aliis rebus propriis monasterij sciente Episcopo Eduen. qui pro tempore erat, & in nullo penitus reclamante, publicè utebantur. Id autem quod mente compoti dictus Archipresbyter. fecerat inter vivos, & in ultima voluntate mente sanus, licet æger corpore, confirmavit. Cumque idem Abbas & monachi res sic legitime datas, & alias, quas Archipresbytero ipsi concesserant ad utendum, ad suum monasterium reducere vellent, prædictus Episcopus eis violentiam inferens, non solum res Archipresbyteri, verum etiam res ipsius monasterij occupavit; quas cum in bona pace repeterent, ipse, ut in rebus illis ei posset grassandi materia plenior indulgeri, sedem apostolicam appellavit, in octavis beati Martini proximò præteritis suæ terminum appellationi præfigens. E contra prædicti nuncius Episcopi allegavit quod quando illa donatio facta fuit, Archipresbyter erat positus extra mentem; ita quod cum interrogatus fuisset à monachis, *Vis tu habitum suscipere monachalem?* & respondisset, *Volo*, statim interrogatus ab alio, *Vis tu esse asinus?* respondit similiter, *Volo*. sicque prædicti monachi eum ad suum monasterium deportarunt. quod idem nuncius se obtulit probaturum. Præfatus siquidem Abbas cum ad assertionem partis suæ quosdam testes in continenti produceret, nos ipsos recipi fecimus & diligenter audiri: quorum attestaciones cum interloquendo decrevissemus publicari debere, quoniam super illis capitulis pars Episcopi volebat testes producere super quibus idem Abbas testes produxerat, ipsæque fuissent in publico recitatæ, disputatione super attestacionibus ipsis habita diligenti, multa fuere contra dicta testium allegata. Cumque renunciatum fuisset à partibus, dictus Cardin. quæcunque fuerunt hinc inde proposita nobis & fratribus nostris fideliter recitavit. Quibus auditis & cognitis, sufficienter intelleximus esse probatum quod dictus Archipresbyter agens in extremis, velut ultimam exprimens voluntatem, asseruit se ac sua monasterio de Buxeria contu-

liffe. Vnde cum requisitus esset ut conderet testamentum, respondit se non posse testari, quia se & sua contulerat monasterio sapedicto. Et licet unus solus testis dixerit se vidisse quando præfatus Archipresbyter se & sua obtulit monasterio; quia tamen alij testes dixerunt se audisse ipsum Archipresb. in Abbatis præsentia confidentem, & quod prædictum est at testantem, non tanquam sufficienter probantes, sed tanquam vehementer adminiculantes, assertionem Abbatis plurimum adjuvabant. Quia verò pars Episcopi assererat se velle probare quoddam dictus Archipresbyter in extremis laborans, tanquam phreneticus alienatus erat à mente, unde non valuit quod expressit; nos super his & aliis quæ fuerunt hinc inde proposita cum fratribus nostris diligenti deliberatione præhabita, causam ipsam vobis sub hac forma duximus committendam; quòd nisi prædictus Episcopus legitime comprobaverit sapedictum Archipresbyterum suæ mentis compotem non fuisse cum ultimam voluntatem expressit, super impetitione monasterij perpetuum ei silentium imponatur, & compellatur restituere monasterio quæcunque de bonis ipsius Archipresbyteri vel etiam monasterij occupavit. Si verò legitime comprobaverit prædictum Archipresbyterum quæ super ultima voluntate præmissa sunt, alienata mente dixisse, ad faciendam ei nomine parrochialis Ecclesiæ, cujus administrationem gesserat, dum vixisset, restitutionem bonorum quæ ipsius Archipresbyteri fuerant, monasterium condemnatur, cum idem Archipresbyter ab intestato decesserit, ipsique monasterio super impetitione Episcopi silentium imponatur. Nullis literis obstantibus præter assensum partium &c. Quòd si omnes &c. tu frater Episcope cum eorum altero &c. Datum Romæ &c. IV. Non. Iunij.

ABBATI SANCTI EVCARII,
Decano & I. Canonico Treveren.

Episc. 248.
Committitur
illis causa liti-
gantium super
præbenda in
collegio Ver-
dunensi.

Cum P. Diaconus ad sedem apostol. accessisset super præbenda sanctæ Mariæ Magdalænæ in Verduno, de qua tempore bonæ memoriæ Celestini PP. prædecessoris nostri per delegatos ab eo executores fuerat investitus, coram dilecto filio nostro P. sanctæ Mariæ in via lata Diacono Cardinale, quem si-

bi & adversario dedimus auditorem, confirmationem volebat apostolicam obtinere. Ut autem rei veritas ipsi Cardinali plenius eluceret, progressum sibi negotij curavit, sicut contigerat, aperiri. Idem enim prædecessor noster dilectis filiis Præposito, Decano, & Capitulo sanctæ Mariæ Magdalænæ mandavit pariter & præcepit ut ipsum P. in fratrem reciperent & Canonicum, non obstante promissione alicui facta de beneficio non vacante: cui super hoc ipso Decanum Remensem, Archidiaconum Cathalaunensem, & Decanum Montisfalconis executores concessit, si mandato suo Capitulum non pareret. Ipso itaque Capitulo negligente mandatum apostolicum adimplere, dicto Archidiacono Cathalaunen. ante processum negotij sublato de medio, Remen. & Montisfalconis Decani ut eum reciperent infra triduum sub pœna suspensionis districtius mandavere. Quibus adhuc cessantibus obedire & sententiam observare, ipse P. ad executores rediens, Decanum Remen. reperiit expirasse. Interim verò contigit vacare præbendam in Ecclesia nominata, & Decanum in Remen. Ecclesia ordinari. Et quia nomen defuncti non fuerat literis executionis insertum, idem Decanus Remen. per literas, Decanus verò Montisfalconis viva voce Canonicos monuere ut mandatum apostolicum adimplerent. Sed cum viderent se non posse proficere, ipse Decanus Remen. tanquam remotior alij Decano, qui erat propinquior, vices suas commisit, ut mandatum apostolicum effectui manciparet; qui prædictum P. de præbenda, quam vacare diximus, investivit, sibi stallum in choro & locum in Capitulo assignando; contradictores verò, & Præpositum nominatim, excommunicationis nunciavit sententiæ subjacere. Ipse verò die investituræ possessionem præbendæ habuit: ita quòd recepit stipendia, & in officio ministravit. Cum autem postea sapedictus Præpositus contra ipsum P. Decanum & alios* commoveret, suam-
* s. questionem moveret.

que possessionem faceret perturbari, ipse hoc præsentens, in præsentia ven. fratris nostri Verdunen. Episcopi se suæque omnia, & specialiter præbendam sibi collatam, cum stipendiis ejus, sub apostolicæ sedis protectione posuit, & ad Dominicam qua cantatur *Exurge*, terminum appellationi suæ præfixit. Exinde ad no-

R ij